

Đánbà

TUAN BAO XUAT BAN NGAY THU SAU

NAM THU 6 = SO 256 = RA NGÀY 25 AOUT 1944

Ton - Soan và Tri - Su 76, Rue Wiélé - Hanoi - Tél. 479

MOI SU ba tháng 4.00
sau tháng 8.00
môt năm 15.00
CHINH - PHU
GAP ĐON
SU - TU VÀ NGÂN
HIỆU X N CỘ VÊ
La DIRECTRICE du
TUAN BAO
DAN - BA
76 Wiélé - Hanoi

CHỒNG CON CHÚNG TA

PHẢI CÓ MỘT

SỨC KHỎE SÁNG SUỐT

SEPT 1944
INDOCHINE
N° 423138

xem

trong số này :

**CHỒNG CON CHÚNG TA
phải có một sức
khỏe sáng suốt.**

T. B. Đ. B.

○

THƠ

Những vì Sao

của NGUYỄN DUY-ĐIỂN

○

Lấy chồng sang.

(Kịch Ngắn bốn hồi)

của HIẾU DẪN HỒ

○

ẢNH SÁNG

(Truyện ngắn)

của NGUYỄN-DUY-ĐIỂN

○

TRẢ LỜI ĐẸP

CHUYỆN RIENG

THU - TÍN

KHÔNG lúc nào phong trào thể-thao được thanh niên xứ này ham chuộng đến thế. Từ thành thị đến thôn quê đi tới đâu cũng thấy các sân vận động phong quang, rộng rãi. Rất nhiều thiếu-niên đã biết lấy sân vận-dộng làm chỗ luyện tập thân thể hàng ngày. Người ta đã muốn khỏe, đã muốn khỏe, và đã hiểu khỏe là đẹp. Cái kết quả tốt đẹp này là thực nhờ ở công diu dắt của chính-phủ đã muốn đào-lạo cho ta lấy một lớp thanh-niên có đủ sức lực để đua tranh trong trường đời. Tổng ủy-viên thể thao và thanh-niên Đồng-dương khi bắt tay vào công cuộc làm lại thanh-niên cho xứ này, hẳn cũng hy-vọng cho xứ này có một tương-lai tốt đẹp. Ở đây, chúng ta nên nhìn nhận công-cuộc của chính - phủ bằng con mắt biết ơn.

Nhưng lớp thanh-niên ưa chuộng thể-thao của xứ ta nào có phải ai cũng có một bộ óc sáng suốt để nhìn được cái đẹp của thể-dục. Ôi, gây được một bộ ngực nở nang, những bắp thịt rắn chắc, nói tóm lại, luyện cho mình được một thân-thể cường-tráng, há có phải chỉ đi đến đây người ta đã đi đến cứu-cánh của ý nghĩa vận-dộng. Ý nghĩa vận-dộng rộng rãi hơn và tinh-vi hơn, Luyện thân mình cho khỏe

(Xem tiếp trang 8)

ĐỌC GIẢ HÃY
— ĐÓN CỜ —

Một cuộc thi Tâm-Lý có rất nhiều giải thưởng

CHUYỆN RIÊNG

HỎI. — Mẹ tôi sinh được ba chị em tôi. Người bị cha tôi đẩy dọa cực khổ, phải tự lực tàn tảo nuôi nấng chúng tôi. Bây giờ chúng tôi đã lớn mà cha tôi vẫn chưa thôi làm đau đớn mẹ tôi. Và lại, còn hành hạ riêng mợ chúng tôi nữa. Tôi rất lấy làm đau khổ. Mẹ tôi thường khuyên can tôi nên nhẫn nhục, nhưng tôi e các em tôi ở bên cha tôi ảnh hưởng xấu muốn gửi các em tôi trọ học nơi khác có nên không?

V.

TRẢ LỜI. — Có nên nghe lời khuyên can của mẹ cô. Nỗi khổ của một người chồng gây ra cho vợ bao giờ cũng đau đớn hơn nỗi khổ một người cha gây ra cho con. Vậy mà mẹ cô đã chịu được bao nhiêu năm rồi đó. Tâm gương nhẫn nhục ấy cô nên noi theo. Bất quá cô có ở nhà với cha cô thì cũng chỉ dăm ba năm nữa, rồi cô sẽ thành gia thất chứ! Đường giải thoát của cô đã vạch rõ rồi chỉ có mẹ cô là phải chịu dấy ai đến mãi lời bên cạnh người chồng tàn nhẫn. Đáng thương biết bao. Cho nên chính cô bây giờ là phải làm vui lòng mẹ cô phải khuyên lơn bà mới hợp lẽ hơn là bà khuyên giải cô.

Việc gửi các em đi trọ nơi khác để tránh cái ảnh hưởng xấu của cha là một việc không nên. Biết gia đình này có giáo dục hoàn toàn mà gửi gắm? E rồi tới gia đình khác không được trông nom, các em cô còn dễ hư hơn ở nhà, dù người cha không ra gì song có mẹ và chị dẫn dụ! Gặp cha

thè, mẹ cô và cô càng nên chăm lo giáo dục các em bé hơn, các em bé hiểu nỗi khổ chung của nhau càng thương nhau và dễ dạy bảo nhau hơn!

Còn cha cô có những hành vi không tốt song phận làm con cô vẫn phải giữ lòng hiếu thảo không nên oán hận.

HỎI. — Vì không thể cưỡng lời cha nên tôi phải nhận lời lấy X. một người mà tôi không ưa. Lễ hỏi đã được hơn một năm nay, trong thời kỳ ấy tôi biết X. đã yêu nhiều người nhưng tôi vẫn im lặng vì tôi thiết nghĩ thanh niên bây giờ phải đồng li thê cả, với lại nói

ra sợ mẹ tôi buồn. Hiện giờ X. lại yêu một người con gái khác và người con gái khác ấy đã biết tôi là vợ chưa cưới của X, nhưng cứ yêu X. Tôi biết từ lâu nhưng không hề nói với ai trong nhà cả. Không hiểu sao bây giờ mợ chị và em tôi biết. Rồi tất cả những người xung quanh nhà tôi biết cả. Lúc nào họ gặp tôi họ cũng đem chuyện X. ra nói rồi họ nói X. là người thè này thè khác làm cho tôi đến khó chịu. Tôi muốn từ hôn vì tôi nghĩ nếu kết hôn với X. thì sau này đời tôi sẽ không sung sướng gì nhưng việc từ hôn thì chắc chắn không bao giờ cha mẹ tôi bằng lòng, và tôi cũng không dám thưa vì cha mẹ tôi nghiêm lắm.

Tôi muốn liêu viết thư cho nhà trai từ hôn nhưng không hiểu có nên không và nếu nhà trai có quyền nói gì đến nhà mình không?

TRẢ LỜI. — Cô phải sáng suốt mà xét lòng cô mới được. Tại sao cô muốn từ hôn với X? Theo cô nói thì ngay từ trước cô đã không có cảm tình với X, phải nghe theo cha mẹ mà bằng lòng. nhận cuộc nhân duyên để chầu lòng bỏ mẹ, cuộc nhân duyên đó cũng đã có một cái lý đẹp để rồi và nếu không có những sự xảy ra (X. yêu người khác, thiên hạ đem pha) thì cái lý đó tất gợi được ái tình của cô đối với X. biến một cuộc nhân duyên ép uống thành một cuộc nhân duyên tốt đẹp!

Khó một nỗi X. lại yêu người con gái khác. Cô biết, mọi người biết và họ chê riếu phẩm bình làm cho cô khó chịu. (Xem tiếp trang 11)

Quê-Lâm

N° 6, Rue de la Laque
PHỐ CHÁ CÁ HANOI

Là một hiệu giày phụ nữ được nhiều tin nhiệm của quý bà, quý cô, vì kiểu đẹp và tốt nhất không đâu sánh kịp.

Bản hiệu mới chế ra nhiều kiểu Sandales mùa nước để đi xe đạp rất bền và nhẹ giá tính 0000 phải chăng 000

HỒI THỨ I

Nhà Ngọc - Tâm. Ngọc-Tâm đang ngồi nói chuyện với mẹ về việc lễ cưới của cô sẽ cử hành nay mai.

Ngọc-Tâm. — Mẹ phải nghe con mới được. Mẹ phải làm ra một bà lớn thì rẻ nó mới kính trọng. Rẻ đường - đường một ông tham mã mợ vợ thì lồi - thối, lèch-thèch, coi tướng một bà nhà quê hủ - lậu.

Bà Hai. — Thôi tao xin mày đừng làm chuyện. Mày thì có sang - trọng danh-giá gì mà chỉ một mure đòi lấy Tham biện : trước kia mày cũng chỉ bán hàng rong, nay có chút vốn, có quắc áo, có thêm nhan - sắc chút-mình đã tướng mình tiểu-thư giồng giời lắm...

Ngọc-Tâm. — Thôi, tôi lấy bà trăm lạy, bà đừng giở chuyện cũ ra nữa. Tôi chỉ biết bây giờ bao nhiêu là người hỏi tôi ; nào tôi có thêm uang ai, họa chỉ có anh Tham Giàu là xứng đáng. Thôi, mẹ và tôi đã nhận lời rồi, thì mẹ phải làm ra giồng giời quý-phái, còn tôi phải lên mặt tiểu - thư dấu mẹ con ta hỏi trước ở trong đám bình - dân cả.

Bà Hai. — Bây giờ mày bắt tao tập những gì, để làm nổi chức mẹ vợ.

Ngọc-Tâm. — Mẹ phải đi đứng cho oai nghiêm phải sai bảo đầy tớ cho giồng-giợc. Rẻ có tới đây, mẹ phải hỏi : «Thấy được bỏ vào ngạch Tham biện năm nào ? » mẹ lại cần khoe cho anh ấy biết rằng hỏi tước anh con học trường Cao-dẳng đậu tốt - nghiệp nhà nước bỏ không chịu đi làm lại qua Tây học đậu thêm cái bằng cử-nhất này về vườn năm khốn...

LẤY CHỒNG SANG

Kịch vui 4 hồi của Tiểu-diên-H

Bà Hai. — Ủa lạ, anh mày có vậy đâu ! Anh mày có đi học đâu, anh mày chỉ ở nhà làm ruộng mà.

Ngọc-Tâm. — Trời ơi ! Bà già tôi chân-thật quá. Phải nói vậy cho tăng giá-trị nhà ta chứ.

Bà Hai. — Tao thấy kệ. Tao chỉ biết nó làm ruộng, nó không đi học từ thuở nhỏ...

(Ngó ra thấy thầy Ký-Minh) Kia thầy ký Minh, vào chơi... Đền lúc nào mà chúng tôi không biết.

(Thầy Ký Minh cúi đầu chào làm cho Ngọc-Tâm áy-náy lo rằng thầy nghe được câu chuyện vừa nói).

Ngọc - Tâm (sổ g. nổi giận). — Mẹ bảo cái thằng ấy nó thất học thì nó chịu vậy, cái thân đi cày còn biết gì (Quay lại nói với Ký Minh) ông tính xem, thằng cha người làng tôi lên nhờ mẹ tôi nói với anh tôi lo giùm một việc tại quan chánh tòa vì anh tôi quen với quan chánh, nhưng nó ngu quá...chẳng hiểu gì...

Bà Hai — Nhỏ, pha trà, mày.

Ký Minh. — Dạ, bà để mặc cháu. Cháu đến để xin bà ngày chủ nhật đây là ngày tôi, xin bà cho anh Tham cháu được phép rước dâu.

Bà Hai. — Chủ nhật là ngày mùng An nam nhĩ ?

Ký Minh. — Dạ ! Ngày mùng 5 tốt ngày.

Bà Hai. — Không được, ngày mùng 5 ngày con nước, người ta kiêng.

Ngọc - Tâm — Mẹ nhiều chuyện quá. Ngày chủ nhật là đủ rồi. Vì ngày chủ nhật mới có thể đãi tiệc anh em làm một bữa. Mẹ ưng đi.

Bà Hai. — Vậy thì được, rước dâu vào độ mấy giờ ?

Ký Minh. — Dạ, 4 giờ chiều

Bà Hai. — Được.

Ký Minh. — Thôi, xin phép bà, cháu về.

(Ký-Minh ra về. Ngọc-Tâm tiễn ra tới cửa).

Ngọc - Tâm (quay vào) — Đó, mẹ coi, nếu con không nhanh trí nói lảng ra chuyện khác, mà người ta biết chuyện nhà ta thì còn chi là thể-liệu.

Bà Hai. — Tao chịu mày xáo-quyet.

HỒI THỨ II

Nhà của ký Minh. Ký Minh ở nhà Ngọc - Tâm về. Có mấy người bạn chờ.

Ký Minh. — Thôi, thôi là có á mặc bấy. Có á cứ đình ninh là được lấy ông Tham thật. Phen này, chúng ta mới cho biết tay chúng ta cho bỏ lúc kh-niết bọn ta là không xứng đáng.

(Các bạn vỗ tay reo cười).

Tham Giàu. — Nhưng các ông phải làm sao cho khỏi lộ chuyện.

Ký Minh. — Chú cứ tin ở nơi tôi. Tôi báo gì, chú nhớ làm đúng như vậy. Ngày ngày chú cứ cặp cặp đi tới sở

(Xem tiếp trong sau).

Trường - tiếu. Tới giờ thì về. Chú gặp chúng tôi cứ nói tiếng tây um-sùm; tiếng bồi của chú nói ra giọng tây thì ai hiểu được; mà nếu có hiểu tiếng thì chú cứ lấy tên các đồ phụ-tung xe máy hay tên các kiểu giấy ra mà nói một tràng dài thì ai hiểu được: deux freins, garde-chaine, garde-bou, bout canard, bout pointu, bout américain... Hay không? Nói lia-lia lên là nghe ra tiếng tây của ông Tham lắm...

(Các bạn đều vỗ tay cười)

Tham Giàu. — Nếu cuối tháng, cô ấy hỏi tiền lương thì sao?

Kỳ Minh. — Không sợ. Cô ấy mà biết rõ thì chuyện đã lỡ rồi, chỉ còn nhắm mắt mà chịu vì nói ra lại càng thêm xấu hổ với tụi tôi, trước hội rất cổ, cô ấy cũng chẳng ưng.

Tham Giàu. — Vậy mà tôi cũng vẫn lo ngại.

Kỳ Minh. — Lo ngại gì, chú có vẻ ngoài đẹp trai. Tuy chú chỉ làm ông Tham giả mạo, nhưng xem chú ra đáng ông Tham lắm. Khi chuyện vỡ lở, cô Ngọc-Tâm phải lấy chú tới mãn kiếp, thế là được vợ đẹp, vợ giàu. Anh em chúng tôi mừng cho chú lắm vậy.

Tham Giàu. — Các anh hệt ác. Người ta ao ước lấy ông nọ, ông kia, các anh lại làm mai một người hạ lưu như tôi.

Kỳ Minh. — Có vậy mới lảng kiếp cô gái ở bực thấp lại đòi lên cao. Thôi, đèn chú nhật này, chú làm sao cho rõ ra một chú rể Tham biện thì làm.

(Các bạn vỗ tay cười như pháo).

HỒI THỨ III

Văn nhà Ngọc - Tâm, mấy bữa sau ngày cưới. Tham Giàu ở ngay cùng nhà với Ngọc-Tâm.

Ngọc-Tâm. — Minh ơi, sớm nay tôi vào hiệu mới mua đồ thấy có cái giấy quảng cáo này, đem về mình xem nó bán có rẻ không. Minh đọc tôi nghe.

Tham. — Chà! Minh lắm chuyện quá. Đọc tiếng tây mình nghe sao hiểu. Và lại, có cả tiếng Ăng-lê nữa. Đây là bán xoong, chảo, muổng phước-sét, đĩa tách đây mà.

Ngọc-Tâm. — Minh cứ đọc đi.

Tham. — Thì chiều ý mình, tôi đọc luôn cả tiếng Tây và tiếng Ăng-lê: đơ-phanh-gác-sen, gác-bu, bu-ca-na, bu-poăn-tuy, bu-a-mê-ri-keeng.

Ngọc-Tâm. — Chà! Nghe trôi chảy quá. Tôi tuy không hiểu nhưng thấy mình đọc nghe sướng tai thật. Nhưng mình à, người ta nói với tôi rằng mình không phải là Tham biện.

Tham. — Không thì tới sớm ngày hai buổi làm gì?

Ngọc-Tâm. — Đền chơi Đền ngôi đó rồi lại về.

Tham. — Ai người ta cho vậy. Nếu mình không tin, tôi nói cho mình nghe trong số có những ai? Ông chánh này ông phó này, ông chủ nhật, ông chủ nhì, các thầy thư-ký và các anh loong toong dưới. quyen tôi sai báo. Lại còn các thầy thư-ký đánh máy, các thầy giữ két nữa. Nếu không đi làm Tham biện như tôi thì sao biết được rõ vậy.

THỐNG CHẾ PÉTAIN

ĐÃ NÓI:

Quốc trưởng Pháp tự các trọng về nước Pháp và nước Pháp cũng tự hào về mỗi người Pháp. Đó là nền trật tự mới mà ta muốn thiết-lập.

Ngọc-Tâm (GẬT ĐẦU). — Có lẽ phải. Thì'n-hạ đồn sai. Thôi tới giờ mình đi làm rồi, đi đi kéo trễ.

Tham. — Đưa cặp da đây nhỏ! Minh vào lấy cho tôi cái áo mưa nữa.

(Mặc áo vào, cặp cặp rồi hôn vợ, ra đi làm...)

HỒI THỨ IV

Tại sở Ngọc-Tâm bước vào vào phòng giấy.

Ngọc-Tâm (HỒI MỘT THẦY KÝ). — Xin lỗi ông, tôi muốn hỏi ông Tham Giàu.

Thầy Ký. — Không! Có ai tên là Giàu.

Ngọc-Tâm. — Ông Giàu làm Tham biện, chồng của tôi.

Thầy Ký. — Vậy để tôi nghĩ coi, trong số có ai tên là Giàu.

Ngọc-Tâm. — Người cao, lỏa, trang treo và vẽ mặt lịch-sự.

Thầy Ký. Ngày ngày vẫn cặp cặp tôi lấy?

Ngọc-Tâm. — Chính phải vậy.

Thầy Ký. — A, tôi biết rồi. Cháu cháu làm bồi cho ông Chánh sở tôi. Nhà ông Chánh sở tôi ở ngay đây, để tôi nói giùm.

(Thầy ký chạy ra sân, Ngọc-Tâm thở dài, lấy khăn lau mồ hôi trên trán).

Thầy Ký (LẠI VÀO). — Đó chú ấy lên kia.

Ngọc-Tâm. — (THẤY CHÔNG ẲN BẠN LỜI BỎI, CHÁN NGÁN). — Chào ông Tham Giàu.

Tham Giàu (RUN SỢ). — Minh tới đây có việc gì?

Ngọc-Tâm. — Chỉ để kiểm ông Tham chồng tôi. Tôi lạ sao ông bỏ dấu cả quần áo điện, cả cặp da?

TIẾU-DIỆN-HỒ

= HẠ MÀN =

NHỮNG VÌ SAO

Lồng lộng vòm trời mây gió quang,
Đêm về vắng lặng? — giữa vườn hoa g
Bùi ngùi trông vói trời cao tấp,
Tôi bỗng ghê mình rợn... Bóng loang...

Tâm Tôi bụng đã các lối đi,
Ngàn cây lặng lẽ sắc đen chì.
Hồn thơ lạc nẻo, sầu đơn chiếc...!

Thăm thẳm giới khuya lặng bốn bề!
Chìm đáy Trần gian Bóng Tối đè,
Tôi ngồi rũ rượi lắng tai nghe:
Cơn trùng dưới cỏ sâu lên tiếng,
Sương lán dịu hiu sau lũy tre...

Tay vói Trời xa ước ngỏ lòng,
Than ôi! cao quá, quá mệnh mong,
Ngàn sao vội vội thi nhau sáng,
Nơi hồ cùng sâu mắt ngược trông!

Đây những vì sao sắc loáng xanh,
Chập chờn, hấp hối: bóng lung linh...
Gần Sông Ngân tỏ nghiêng soi dáng,
— Ấy vạn Hồn Thơ về ngợ ngàng...

Kìa những vì sao nhỏ cuối trời
Mơ buồn run sẽ bóng chơi vơi
— Hồn linh lạc lẽo tuơng thương Nhớ
Khóc cách đều hìn đoái tuơng Đời.

Kìa nữa! vì sao bóng rút bay
Từ vùng tâm tối những đàn mây,
— Sao hằng: Sao Mạnh Lẽng ly tán.
Đời đất xa xa: dấu tận ngày!

Cao quá! Trời ơi! giữa Tôi Đeo
Tôi hằng mơ ước bóng sao êm:
— Ngàn linh hồn vắng long lanh sáng
Nhu sẽ cùng sương tắt với đêm!

Lạy chúa! xin đừng giập bóng sao
Trong vòm tâm tối vô cùng cao!
— Lòng tôi lạc bước không phương hướng
Sao dẫn tôi đi, chớ lặn nào.

Chờ đợi với! muôn vì sao lấp lánh
Mà tôi mong ngời sáng mãi không thôi!...
Để Hồn tôi khi xa Xác là Đời,
Bay cao vút lên ngự Vì-Sao mới...

Phát Diệm — một đêm vắng sao.
NGUYỄN-DUY-DIỆM

TRƯỜNG ngập luôn mấy cái. Quả thực chàng đã ngán lắm rồi. Mỗi bữa trở vào xin « nhập môn » là thêm một gánh nặng mới chồng chất lên vai, để cho chàng không còn đủ sức mà thở nữa. Vì thế, từ hôm Lan về đến nay, Trường rất ít bận tâm đến đám học trò khôn nạn rách rưới ấy—luôn luôn chàng đến trường để mà không làm một việc gì mặc chúng tha hồ cười đùa, tha hồ chạo nhau—

Tuy vậy, chàng còn thấy an ủi mỗi khi ở đình trở về—Trường đã tìm thấy ở Lan một linh hồn « rất bạn » khiến đời sống của chàng cũng đỡ được đôi phần quanh hiu, tăm tối—

Trường chau mày, bảo người nhà quê :

— Được, mai bảo nó đến đình—còn cau này tôi cho bác mang về.

Người nhà quê van nài :

— Bẩm, quả thực con lòng thành...

— Thì « người ta » đã bảo thế, ai ăn trâu, ăn vó gì mà bảo nhận cau của bác.

Sợ bị gắt, người nhà quê cầm lấy chẻ cau, vãi dài chào Trường, rồi dắt con lúi thúi bước ra.

Khi người nhà quê đã đi khuất, Lan tỉnh ngịch khỏi bài :

— Tôi tiếc cho anh, không mang những ông học trò « dính ngõ » ấy mà đi đầu xáo, mà chỉ có cơ hội giết được giải « dị nhân » quốc tế.

Trường vẫn chưa thoát khỏi những tư tưởng u ám, luôn rầu, chàng nói :

— Ấy thế mà lớp học tại làng này, chỉ toàn những « của tội của nợ » ấy cả, thì cô tính tôi không buồn làm sao được.

Nhưng Trường lại gương cười ngay, chàng tìm cách nói lảng sang chuyện khác :

— Chẳng nào cô về Hà nội, cô Lan !

Lan nghĩ ngợi rồi đáp :

— Cũng chẳng ít hôm nữa thôi—anh cần gửi mua gì ở Hà nội cứ biên vào giấy đưa Lan—khi lên sẽ gửi về anh ngay.

Trường im lặng nhìn ra sân rộng trước nhà, rồi trả lời bằng giọng...

— ...Không...!

Trường buột nói tiếng ấy rất nhanh, nhưng giọng chàng lại kéo dài ra nên âm thanh vương lại trong không gian rất lâu.

— Lan có đi sang nhà bác xã lịch với bà không ?

Nghe tiếng quen thuộc, hai người cùng quay lại : cụ Cừ đã tới gần chái hiên, dáng điệu chậm chạp, hiền hậu. Lan lễ phép :

— Vâng xin bà đợi cháu một tí, cháu vào chái lại tóc rồi sẽ xin đi ngay...

Rồi nàng rủ Trường :

— Ngồi ở nhà mãi cũng buồn, hay là anh Trường cùng đi cả cho vui.

**TẤT CẢ HIỆU MAY
PHỤ-NỮ Ở HANOI.**

= CHỈ CÓ HIỆU =

Lê-lâm

**30. AD. ROUSSEAU. 30
= (PHỐ LỘ ĐÚC) HANOI =**

LA MAY ĐÚNG ĐẮN

**KHÉO, VÀ ĐÁNG
ĐỂ TA TIN CẬY.**

▶ **TRUYỀN**

ANH -

NGUYỄN - DU

(TIẾP THEO KỲ)

Trường có dáng lưỡng lự. Lan vui vẻ nói to, để chàng khỏi kiềm lời từ chối :

— Bẩm bà, anh Trường cũng đi cả nữa đây ạ !

Năm phút sau, hai bà cháu Lan và Trường đã thông thả lên đường. Buổi sáng râm mát và có gió hiu hiu. Đi bên cạnh Lan và cụ Cừ, Trường thấy bao nhiêu nỗi chán nản dần dần mờ đi. Qua đình làng qua xóm chợ, rẽ vào một con đường đất hẹp thì ba người tới cổng nhà xã lịch.

Cụ Cừ chậm rãi bảo Lan và Trường :

— Nhà xã hai ba năm nay làm ăn cũng có thóc dư. Nhưng năm nay vợ nó cứ ốm đứng, ốm ngồi mãi, và con nó thì ba đứa đều đau mắt cả...

Đoạn cụ hạ giọng, ra vẻ thân mật :

— Kề ra nó cũng liệt điệu, nên rồi rồi, mình đến thăm nó một tý kéo tới nguôi !

Nghe có tiếng chó sủa, xã lịch ngoác qua kẻ liếp, khi nhận ra được cụ Cừ, bác vội vã chạy ra để chó, đoạn vãi tay khếp nép chào.

Cụ cứ vừa chậm chạp bước vào nhà vừa hỏi xã lịch :

YÊN NGÂN ◀

SÁNG

DUY - DIEN

EO KỲ (TRƯỚC)

—Chị ấy ốm đau ra làm sao, tôi nghe thầy giáp Thẻ nói đã lâu mà cũng chẳng sao sang thăm được.

Bác xã vừa mời cụ cừ, Lan và Trương vừa ngồi xuống phàn vừa buồn rầu thưa :

—Bẩm ngày tháng năm vừa rồi, nhà con đi cắt ra về rồi lên cơn sốt rồi húng hắng ho đên nay bầm cũng cứ mãi vậy, chẳng đỡ được chút nào cả.

Bỗng trong chiếc màn nâu ám khói mắc ở một xó có tiếng ho rồi cửa màn rung động : chị xã người gầy đét, xanh xao, ló mặt ra, cất tiếng một nhọc chặc, đoạn than thở, tiếng run run như sắp khóc :

—Bẩm cụ, thực là vận hạn, nhà con đen quá !.. có bao giờ con ốm đau dằng dai như thế này đâu !

Trương ngược lên nhìn gian nhà. Chàng bỗng rung mình. Mãi đến lúc này chàng mới lưu ý, tất cả chỉ là một cái ổ chuột bé bộn, ám thấp, tứ bề kín như bưng chỉ có cái cửa hẹp để chui ra. rúc vào. Trương mắt nhìn Lan và tưởng nàng như một tia ánh sáng chói lọi ở giữa cánh tối tăm bủa phủ. Như cảm thông được

ý nghĩ của chàng, Lan lặng nhìn lại phía Trương, lắc đầu tỏ vẻ ghê tởm trước cảnh nghèo nàn, túng thiếu ấy.

—Thế chị ấy đã uống gì chưa ? Cụ cứ hỏi.

Bác xã thất vọng :

—Bẩm đã uống thuốc bà lang Viêng ở đầu xóm mà không khỏi — Hôm qua bác phó Bạt đi chùa, con nhờ bà ấy lấy thẻ xin thuốc thánh. Chiều qua đã uống một bát, còn một bát nữa hôm nay nhà con sẽ uống nốt.

Trương chau mày hỏi bác xã :

—Thế sao bác không đưa bác gái đi nhà thương mà chữa, ở nhà cứ uống thuốc lằng nhằng thì khỏi làm sao được !

Bác xã chưa kịp trả lời, thì trong màn đã có tiếng nói vọng ra :

—Bẩm cụ và cậu, quẻ thẻ thánh dậy năm nay thẻ nào con cũng bị nguy to, nên con cũng chả uống thuốc nữa — Thuốc chữa bệnh, chứ chữa sao được sô.

Trước cái óc tối tăm ngu dốt Trương không buồn nói thêm, mà nói thêm nữa họ cũng chẳng hiểu được nào !

Một đĩa tré trần trướng hai mắt sưng húp như 2 quả bàng bở lè la dưới đất, bọ cái gì cũng cho vào mồm, ruồi nhặng bâu đầy ở vành mắt. Cụ cứ đưa mắt nhìn rồi hỏi bác xã :

—Còn con bác chúng nó ốm đau ra làm sao ?

Bác xã cúi xuống bế đứa bé lên tay rồi đáp :

—Bẩm ba đứa cháu chúng nó đau mắt. Hôm mới rồi nghe lời bác phó Bạt, con lấy cá giếc « tinh cảm » sông giã nát đắp lên mắt cho các cháu bác ta nói hay lắm, mà chỉ thấy sưng húp lên thôi. Rồi bác chép miệng nói tiếp như đề an ủi mình :

—Bẩm năm nay ở đình các cụ khai cái giếng mới, nên động làng, mấy xóm này toàn đau mắt khắp cả.

Cụ Cừ đứng dậy ra về, xã lịch thiệp nói mấy lời cảm ơn. Ra tới sân, Trương thấy nhẹ hẫng người đi như vừa thoát một nơi ngục tối.

Tối hôm ấy cụ Cừ đi ngủ sớm, còn có Trương và Lan hai người đặt ghế ra sân dưới ánh trăng để nói chuyện cho vui.

Trương vừa kê lại chiếc ghế cho bằng chân vừa nói :

—Hình như hôm nay đi xa nên cụ có về mệt lắm !

Lan nói :

—Đền em cũng còn mệt nữa là, nói chi đến bà cụ, đã thế lại còn phải vào nhà người ốm nữa chứ.

Nói đến nhà người ốm hình ảnh căn nhà tối tăm của bác xã lịch lại hiện ra trong óc Trương chẳng tiếp lời Lan :

—Mình nè cụ phải ngồi nán lại nhà bác xã lịch mà đầu óc choáng váng. Sông trong (Xem tiếp trang 8)

QUÝ BA ! MUỐN CÓ QUÝ CÔ !

Giấy tốt, đẹp
bền và dễ đi,
không đâu sánh kịp
xin mời lại hiệu :

Quê-Hiên

36, Phố Hàng Bồ, 36

HANOI

SẼ ĐƯỢC NHƯ Ý

ÁNH SÁNG

(Tiếp theo trang 7)

những căn nhà ụp sụp ấy không họ lao cũng còn là may mắn lắm. Nhưng một giây rường thờ dài nói thêm:

— Làng này nhà bác xã ích còn vào hạng nhà khá giả còn những nhà kém hơn thì tôi đành chịu không thể tưởng tượng được trong ấy ra sao? Lúc tôi kinh ngạc tự hỏi họ sống như thế để làm gì, hình như họ không còn biết đau khổ nữa.

Lan ngược mắt thẳng thắn nhìn Trường tỏ vẻ đồng ý, nãy nói:

— Cảnh nhà quê chán thục, mà chính người nhà quê lại đáng chán hơn nữa. Nhiều người có tiền dư thóc vựa mà vẫn sống chui rúc như thế, trong óc chỉ toàn một thứ mê giết người « có lẽ chúng qui chỉ tại thiều học ».

Nói đến học, Trường lại nghĩ đến đám học trò nhỏ của mình bọc bọc chàng nói tiếp:

— Thiều học đã hẳn, nhưng trí óc tôi lắm thì học làm sao được, cái phương thuốc cuối cùng là chỉ còn có cách để mặc cho họ muốn sống sao thì sống, chúng mình nói chuyện khác cho vui:

Hai người cùng cười. Trường nói lảng:

— Có lẽ tôi cũng đến phải xách gói ra Hanoi thôi, ở đây cũng buồn lắm!

Lan vui vẻ:

— Phải đây anh Trường à! Anh sống ở đây rồi cũng mai một đi thôi. Ở Hanoi ít ra cũng còn có được một cái gì an ủi anh, làm cho anh đỡ phần chán nản, cô độc. Ở Hanoi giao này đã vui, và công việc cũng hoạt động tập nập như xưa. Anh ở trên tỉnh những ngày nghỉ lại đang thấy mẹ em chơi, thấy mẹ em tuy đã đứng tuổi, nhưng rất vui vẻ và em tin em rằng thấy mẹ cũng sẽ thích tỉnh anh lắm.

Trường đáp:

— Vâng, cô để tôi xem xem.

(Còn nữa)

SỨC KHỎE SÁNG SUỐT

(Tiếp theo trang 1)

để có sức mà chau dồi trí lực và đạo đức cho cao. Cái phần sắc được nâng niu sẵn sặc chỉ là để cái phần hồn nhờ thế mà ngày thêm sáng lạng ra. Nếu không thế thì cái sức khỏe mà người ta luyện tập kia rất có thể thành một sức khỏe vũ phu, mà quáng, không có ích gì cho mình cả mà cũng chẳng phụng-sự gì được.

Đàn bà chúng ta ai là chả muốn có những ông chồng, những người con khỏe mạnh, nhưng khỏe mạnh là để mà giúp đỡ chúng ta trong công việc mưu sinh có mục đích gây hạnh phúc cho gia đình, chứ không phải chúng ta ước những ông chồng, những cậu con quanh năm suốt tháng chỉ chăm lo luyện một môn võ, một đường ban, một lối nhảy, một kiểu bơi v.v... cho hiem, cho khéo, cho tài, cho giỏi, để... chẳng làm gì cả, hay hoặc có làm thì cũng bất ngoại cái mục đích rất... tài tử, thậm chí vô ích cho chúng ta. Họ cứ mặc sức chúng ta lo liệu trăm công nghìn việc, đầu tắt mặt tối, suốt ngày ấy sang ngày khác, để họ chạy nhảy chơi đùa, thì thiệt tướng không có sự gì vô lý và đáng bực mình hơn nữa.

T. B. Đ. B.

Thanh - niên hợp nhất
chứ không đọc nhất

ĐÃ CÓ BÁN

HOA-MỘNG của TƯỜNG-VÂN

- 1) THƠ LÀM — Có nhiều bài đặc sắc, thi ca, từ khúc có đủ.
- 2) THƠ DỊCH — Có mấy bài Đường thi, viết bằng bút lông rất tốt.
- 3) THƠ DỊCH PHÁP VĂN. — Lựa những bài danh tiếng của Lamartine, Victor Hugo, S. Prud'homme, Beaudeau, Verlaine, Rognier, Materlinek, Comtesse de Noailles...

Ông Nguyễn-triệu-Luật riêng chú ý đến phần này đã khen dịch giả (Tao-Dân số 13 - 1939) có tài Việt-hóa văn-chương Pháp như bà Nguyễn-thị-Điễm (dịch Chinh-phụ) có tài Việt-hóa văn-chương Tàu. Ai muốn xem bài này xin gửi 0\$10 tem cho KIOSQUE THANH-TAO VINH.

Hỏi « Hoa-Mộng » ở các hiệu sách lớn.

Có VÂN KHÁNH Hanoi.—

1) Ăn những chất có calcaire như các thứ cá, cua, tôm biển, ăn salades des dunes, và uống glycéro phosphates (thuốc này cũng rẻ tiền bán ở các hiệu thuốc tây) 2) Chúng tôi có thể mua dùm có thuốc hơi nách.

3) Salades des dunes là một thứ rau nhỏ lán tăn, lá như răng cưa mọc ở các bãi cát rìa biển. 4) Cuốn sách đó hiện giờ chưa tái bản nhưng chắc sẽ tái bản. 5) Muốn cao hơn có hãy tập barre fixe và tập bơi hai môn ấy không bao giờ làm người béo cả.

Bà UY Liên бат.— Bà V. Đ. cũng hết. 2) Không muốn đưa áo nhưng cho hiệu thì làm cách này : đun một nồi nước nóng sôi, cứ để ở trên bếp, khéo tay để lần trong nhưng lên miệng nồi, hơi nước sẽ bốc qua nhưng, cứ nửa phút lại nhấc ra, lấy bàn chải nhỏ sẽ chải, nhưng vừa hết mốc, tuyết nhưng lại như mới. 3) Cuốn sách đó chúng tôi chưa đọc, song tập theo phương-pháp Suédoise bao giờ cũng có kết quả hơn.

Bà PHƯƠNG Gia - Lâm.—

1) Dùng dầu tây làm mỹ phẩm có hai cách a) lấy dầu tây — những quả chín, nghiền nhuyễn ra bỏ hết hạt, bôi lên mặt để chừng 15 phút bỏ ra rửa mặt bằng nước hơi nóng b) nghiền dầu với sữa người—cách này tốt hơn — cũng bỏ hết hạt và cũng bôi lên mặt như trên. Song cả hai cách chỉ dùng mùa dầu vì để dầu lâu nó chua ra, dùng hại da mặt. 2) Da bà dùng phấn màu ocre N° 4 rất hợp, trước khi xoa phấn bao giờ cũng phải xoa crême thì phấn mới mịn. Lông mày kẻ thẳng. Ngọc trai đeo về buổi

TRÀ LÒI ĐẸP

tối, lại bận áo màu tím sẫm, màu sanh sẫm hoặc bận áo nhung thì rất nổi. Đã gửi lait d'amande.

Có AN Nam-Định.—1) Muốn có một dáng đi yểu điệu thì bao giờ cũng phải săn sóc hai đầu gối và hai khớp mắt cá chân. Tập theo cách này : Đi mỗi ngày ở trong sân nhà mình bằng rìa chân nửa giờ, nhẩy giầy 15 phút và nếu có thể bơi périssoire nửa giờ (vì ngồi ở périssoire lúc bơi chân phải co ra ruỗi vào nhịp nhàng) 2) Cỏ cao không có cách nào làm ngắn đi được song có thể làm cho người coi có cảm tưởng ngắn : kéo tóc sũa xuống gáy giải hơn, buổi chiều đi chơi nhẹ vắt khăn chiale thật mỏng. Đánh phấn cổ rất lọt. 3) Đã gửi thuốc tàn nhang và thuốc trứng cá.

Nuoc Nam

Một tờ tuần báo
mà tất cả mọi
người đều nên đọc

Mỗi số 0\$20
Một năm 9\$00

CHỦ NHIỆM :
LƯƠNG-NGỌC-HIỂN

97, Phố Hàng Gai
HANOI

Có THÚY VINH.— 1) Ở dưới mắt có hai túi là tại trước có đã dùng thuốc làm đen quầng mắt. Những thứ thuốc đó rất hại, làm chết da chỗ ấy đi. Bây giờ muốn cho những tế bào (cellules) ấy sống lại, phải dùng một thứ crême thiết tốt làm massage như crême Tsar chẳng hạn và luôn luôn dùng lait d'amande bôi vào chỗ đó. 2) Có có cái miệng tươi lắm đó, nên dùng son màu vermeille đánh phớt qua thôi, như thế càng đẹp. 3) Đi giầy và sandale như thế cao quá. Đi cao và đi bộ nhiều hay sanh bệnh khi hư. Chỉ nên đóng gót cao đến 4 phân hoặc 5 phân là cùng. Rất nhiều bạn gái chúng ta ưa bắt chước những bà đầm, đóng giầy gót cao 7, 8 phân hoặc mười phân tưởng thế là đẹp, thật ra rất hại, Người ta có ó tó hoặc không thì đi 1 bước là 1 bước xe chứ mình có khi đi bộ hàng giờ, giầy cao đi khó, chèo cả chân, hông cả giáng đi rồi lại còn thêm bệnh nữa là khác !!!

Bà VINH Saigon.—1) Crême Tsar có hai thứ, một thứ dùng để đánh phấn cho mịn và một thứ dùng về đêm để nuôi da thứ nào giá cũng 15\$00 thêm 2\$00 cước phí. 2) Bà dùng thuốc soa vú như thế có kết quả lắm rồi chỉ nên dùng một lọ nữa thôi. 3) Đánh phấn ở trán đậm hơn chút nữa. 4) Đã gửi 2 lọ lait d'amande.

Nhiều bạn gửi mandat nhờ chúng tôi mua mỹ phẩm quên không nhắc lại mua những thứ gì thành thử lại phải hỏi lại, mất rất nhiều thì giờ vậy từ nay mong các bạn đừng quên nhắc lại những thứ mình muốn mua.

Bài diễn-văn của cô Thọ đọc trong HỘI NGHỊ GIÁO KHOA TOÀN QUỐC

(Tiếp theo và hết)

Loại thứ hai « từ 13 đến 17 tuổi » là tuổi ương ngạnh tự phụ, a dua, bởi họ cho là mình đã lớn nên hay làm bộ làm tịch, cho là mình khôn ngoan, nên hay dùng mẹo khéo để dối cha mẹ, lừa thầy dạy, cả đến việc học họ cũng dãn trá. Đó là lối học truyền khẩu, làm cho người rữ tính tưởng họ hiểu lắm, nhớ lắm thế mà kỳ thực họ không biết gì. Đứng thấy họ đọc trên một câu hay một bài mà đã vội cho là được, hãy thử bảo họ chỉ một tiếng xem có đúng không. Đứng thấy họ chấp vắn liền thoảng mà đã bằng lòng; hãy thử bảo họ lên bảng viết xem có thành tiếng không? thêm vào đó sự thay đổi thất thường của tâm trí do những trạng thái rối loạn của tuổi dậy thì gây nên, bọn học trò này đã thành con ngựa bất kham, mà không phải thầy giáo-viên nào cũng có thể cầm cương điều khiển.

Loại thứ ba « từ 18 đến 25 tuổi » là loại học trò đã biết nghĩ. Nhưng có gặp giáo viên

khéo cư xử, có tài thuyết phục thì họ mới biết nghĩ, còn nếu gặp giáo-viên chỉ dạy đủ lễ lới, chỉ giữ đứng đắn, thì họ lại không biết nghĩ tí nào, họ lại tệ quá trẻ con, như vậy ta có thể nói được rằng học trò con gái lớn đôi với giáo-viên chính là con giao hai lưỡi: Hoặc là họ vừa ngoan vừa chăm, hoặc là họ phá kỷ luật nhiều nhất, học hành bê tha nhất.

Giáo viên đã đề cho trường hợp sau xảy ra, thì nên biết rõ nguyên nhân mà sửa chữa. Họ phá kỷ luật nhiều là vì họ có lối nghịch ngâm và biết rằng mình được nể. Ta phải để ý quan sát rồi mượn cơ quả trách trò nhỏ mà răn họ, những lúc vắng cạnh như thế tôi thường nhìn thẳng vào những trò lớn phạm lỗi để tỏ cho họ biết là tôi nói họ một cách kín đáo. Họ hay nghĩ, hay không thuộc bài là vì sinh kê bó buộc, ta nên khuyến khích thiết tha cho họ gắng gỏi,

hãy sinh, chứ đừng phản nản hay gay gắt.

Thưa các ngài thưa các bạn, để kết thúc câu chuyện đặc dân bà của tôi, tôi xin nhắc đến một cụ học trò 80 tuổi mà tôi đã may mắn được dạy trong khóa học thứ 12.

Bao nhiêu trạng thái tâm lý kể trên kia không còn vết tích ở tâm thần khô héo này, bao nhiêu linh lợi, dù dẫu đều theo tuổi xanh mà bay đi hết, còn lại sự chậm chạp cùn cù dường như đứng đưng với những hoạt động bên ngoài. Ban đầu tôi hoài nghi tự hỏi: phỏng được bao lâu? về sau càng ngày tôi càng phải lự lưng kính phục, không ai ngờ một bà cụ hom hem sống nốt những ngày tàn của một cuộc đời chắc hẳn đầy đau thương, khổ ải, mà lại kiên quyết đến thế.

Phải chăng đó là hình ảnh cái sức sông tiềm tàng song mãnh liệt của dân tộc Việt-nam? phải chăng đó là cái biểu hiện khát khao ánh sáng của bao nhiêu thế hệ nối tiếp nhau cam chịu sống hết thế kỷ này đến thế kỷ khác trong cảnh tối tăm mịt mù.

CÔ THỌ

ĐÃ CÓ BÁN KHẮP MỌI NƠI :

Vua Cột - mìn và
Chiến-Cụ.

ALFRED N O B E L
của **DUONG - VÂN - MÂN**

○
Hay là
người sáng
lập giải-thưởng
Hòa - Bình Quốc - Tế .

C. I. P. I. C. | 72, Ch. WIELE — HANOI

(Tiếp theo trang 2)

Đã nhận được mandats của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Bà Lương đình Niên (Bắc liêu) bà Ngô Hoành Hối (Sâm nưa) cô Kim Cúc (Quảng ngãi) ông Nam Tân (Haiphong) ông Học Thành (Thanh hóa) Bà Đỗ văn Xứng (Ninh bình) bà Phùng Hưng và cô Dzy (Nam-dinh) bà Hồ đắc Ứng và cô Thu Cúc (Thanh hóa) ông Lê văn Giàu (Thủ đầu một) cô Mỹ Liên (Qui nhơn) cô Lâm thiều Liên (Tam kỳ) cô Đinh thị Đào (Haiphong) bà Hạ ba Kỳ (Đáp cầu) bà Lương hữu Dzu (Vinh) ông Nguyễn giá Huân (Haidương) ông Phạm văn Chạch (Phủ lý)

Bà Hạ Hầu Thu (Thủ đầu một) cuốn sách đó hết rồi.

Cô Thu Cúc (Thanh hóa) hạn báo đến 5-12-44 hết

Cô Mão (Bắc kạn) hạn báo đến 11-11-44 hết.

Cô Nguyễn-thị-Son (Bắc kạn) tiền trước đã vào sổ báo rồi.

Cô Đinh thị Đào (Haiphong) báo vẫn gửi liên tiếp chưa ngừng số nào.

Một độc giả. — Bạn cô sức học mới có thể thì chưa học một mình được, nhất lại muốn nói tiếng Pháp thạo thì lại càng phải cố gắng lắm.

Cô Vinh (Phủ bình) Ấy là trường Notre dame du Rosaire hiện đã dọn vào Haidong.

Cô Thu Cúc (Thanh hóa) Phải nhặt cho hết để thì có mới khỏi mọc. Đồ nước muối vô ích.

Bà An Hà, — Báo cô em đến ngay bác sĩ chuyên môn mà chữa vì đó là bệnh khí hư.

Những người ấy vô ý thức thay, họ vô tình làm rẽ duyên cô, nên cô nóng nổi cả nghe, dễ tức, dễ bị kích thích. Cô nên hiểu đàn ông con trai hay có tính kăng nhăng, X. đối với cô kia có lẽ chỉ có một mối tình qua quýt mà thôi. Chàng đã hứa hôn với cô rồi khi nào dám bội ước với cô. Bây giờ chưa là vợ chàng cô hãy ngơ cho chàng cái lỗi đó, hoặc nếu cô khó tính, cô chỉ nên nhờ người lớn trong nhà nhân nhủ chàng một cách xa xôi cho chàng chột dạ, không dám phóng túng nữa chứ quyết là cô không nên tự hỏi hôn và cô nên lánh xa những mệnh dèm pha.

Nếu sau này X. còn có những hành vi quá quắt hơn nữa, cô vẫn còn có thì giờ hỏi hôn.

Cô DIỄM Hanoi. — Thê là chàng đã đổi lòng, đừng theo đuổi nữa mà mang hận.

Ô. MINH SINH Hanoi. — Nên thưa ngay với cụ bà về những sự lơ lửng và lạnh lùng nọ rồi xin hỏi hôn. Nếu cụ thuận là được, còn dư luận thì ai để ý mà sợ.

Cô TUYẾT LAN Thái Bình. — Vì mình to lớn, khỏe mạnh mà nhà chồng không ưa rồi sau cả chồng cũng ghét thì thật nhà chồng bà và chồng bà là hạng người không hiểu biết gì hết: Người mẹ có khỏe mạnh thì con mới khỏe mạnh và gia-đình mới có hạnh phúc. Bà cao 1m60 nặng 50 cân như thê là vừa và rất đẹp. Bà nên tự hào rằng bà đã có một thân thể đều đặn và rất xứng đáng làm người vợ, người mẹ kiểu mẫu của thời đại này. Cứ mặc họ rồi đây họ sẽ hiểu rằng họ lầm.

Thu-Linh

TỦ SÁCH "NGAY MỜI"

ĐÃ PHÁT HÀNH

Văn-học và Triết-luận bà MỘNG-SON viết

Qua thực-trạng của xã-hội Việt-Nam tác-giả phê-bình và nghiên-cứu về phụ nữ tiền thuyết, thi ca, kịch bản, giáo dục, lịch sử, diễn văn văn phạm, tâm lý, triết học, kinh tế, trong tác phẩm của những nhà văn: Vũ trọng Paung, Lan Khai, Anh Thơ, Hồ Dzếnh, Đạm Phương, C. K. Sơn, P. V. Huệ, Lê Du, Hoàng ngọc Phách, Trần trọng Kim, Phạm duy Khiêm, Bùi Kỳ, Đoàn phú Tú, Nguyễn lương Ngọc, Nguyễn xuân Sanh, Phạm văn Hạnh, Huy Cận, Ngô tất Tố, Nguyễn đức Tịnh. GIÁ 2\$50.

Sắp xuất bản: Khổng-Giáo với ông Đào-duy-Anh
Nghiên cứu của NGUYỄN-UYÊN-DIỆM

Văn-chương và Xã-hội Nghiên cứu của Lương đức Thiệp

ĐẠI-HỌC THƯ-XÃ

Giám đốc: LÊ MỘNG CẦU - 181. Henri d Orléans, Hanoi

THUỐC GIA-TRUYỀN TUYỆT HAY ::

PHÒNG - TÍCH
THUỐC - LY **CON CHIM** 0p 50
THUỐC - HO. **CON CHIM** 0. 40
CHINH - KHI **CON CHIM** 0. 40

DAU CHÔI HCA - KỶ GIÁ 1 p. 20

ĐẠI - LÝ TỔNG PHÁT HÀNH:
NAM-TÂN 169, Bô-nai Hải-phong.
AN-HÀ 13 Rue du Cuivre Hanoi.

GIÚP CÔNG QUÝ !

Ý nhị gì bằng bỏ ra mỗi tháng
một đồng mua tấm vé ;

Sở Đông Pháp

mà còn hy vọng sẽ có :
Nhà lâu, ô-tô, tha hồ sung sướng
mỗi tháng nở một kỳ

THANH-HƯƠNG

Hiệu bánh ngon và khéo nhất

HANOI

Bủ các thứ bánh mứt lỡi ta.

NHẬN LÀM : BÁNH ĐAM CƯỜI

43, PHUC-KIEN ○ VÀ CÁC THỨ ○

HANOI BÁNH SÊU, TẾT.

CÂN-ĐỀ Ý HAI ĐIỀU :

1) Phương thuốc ho lao của cụ **TRINH-HẢI-LONG** (một tổ
ông đốc học **HÀO**) là đáng tin cậy vì đã cứu sống nhiều
người mắc bệnh ho lao, ho ra máu hay ho đờm. Có 2 thứ
Có hai **TR**: **8p00** và **10p00** - hạng đặc biệt **12p00**
2) Toàn cõi **Đại-Á-Đông** ai cũng rõ sự công hiệu của Nước
Cối Sấm Cao-Ly (còn sấm Cao-Ly chưng lấy nước cối
Đại tài bổ dưỡng người già yếu. Thanh niên nam nữ gây
cúm, bực nhọc. Vv

Ve lớn: **8p00** nhỏ **6p00** - hạng đặc biệt **10p00**

Ở XA MUA GỬI MANDAT CHO ÔNG :

TRINH-VĂN-HÀO

19, Rue de Vassoigne, Tân-dinh-Saigon

Muốn được sinh tươi
các bạn hãy dùng thử :

7 MÀU SẮP MÔI
Pimprelle

Do nhà Kỹ-sự hóa-học **JEAN BEYER** chế-tạo

Bán theo giá quảng-cáo

6P.90 MỘT ỒNG.

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN :

72, WIELÉ HANOI 72,

TAMDA & Cie

(CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ CÁC TỈNH)

RA ĐỜI TỪ NĂM 1921, THUỐC BỔ

CỦ'U - LONG - HOÀN

VÔ - ĐÌNH - DÂN

ĐA TUNG LAM DANH-DỰ CHO NGHỀ LAM THUỐC VIỆT-NAM

KHẮP XỨ ĐÔNG - PHÁP CÁC CỬA HÀNG AN-NAM VÀ KHÁCH ĐỀU CÓ BÁN LẺ

Hộp 2 hoàn: 1p.95 Hộp 4 hoàn: 3p.70 Hộp 10 hoàn: 9p.00 Giá đã kiểm soát

TỔNG PHÁT HÀNH

ÉTABLISSEMENT VẠN-HÓA N. 18 Rue des Cantonnais - HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939
Imprimerie Le-Cuong, tirage 100 Exemplaires La gérante **LƯU-THỊ-YEN** dite **THỤY-AN**

Handwritten signature

Handwritten signature